

O d ô v o d n e n i e :

I.

Skutkový stav a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 3. augusta 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 18 C 394/2012 z 9. júla 2015 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 7 Co 95/2018 z 27. júna 2018 (ďalej len „rozsudok krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 7 Cdo 198/2019 z 29. apríla 2020 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Z ústavnej sťažnosti vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou podanou na okresnom súde domáhal určenia výlučného vlastníckeho práva k bytu. V právnej veci sťažovateľa išlo o určenie vlastníckeho práva k bytu, ktorý vznikol vstavbou v podkrovnom priestore bytového domu. Sťažovateľ podal na okresnom súde návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej aj „BSM“) 20. januára 2010. Neskôr 28. júna 2011 žiadal zmenu, resp. rozšírenie návrhu na vyporiadanie BSM tak, aby bolo určené, že je výlučným vlastníkom bytu z dôvodu, že byt v právnom zmysle vznikol až po nadobudnutí právoplatnosti rozvodu. Okresný súd vyhovel návrhu sťažovateľa a zároveň konanie o určenie výlučného vlastníctva k bytu vylúčil na samostatné konanie.

3. Okresný súd napadnutým rozsudkom žalobu sťažovateľa zamietol. Sťažovateľ podal proti rozsudku okresného súdu odvolanie, o ktorom krajský súd v poradí druhým rozsudkom rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol

tak, že dovolanie podľa § 447 písm. c) a f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) odmietol.

4. Podľa názoru sťažovateľa sú napadnuté rozhodnutia okresného súdu a krajského súdu arbitrárne, neodôvodnené a v extrémnom rozpore s obsahom spisu.

Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol: *„Krajský súd úplne nerešpektoval právny názor dovolacieho súdu v jeho kasačnom uznesení sp. zn. 5Cdo 89/2017 zo dňa 31.01.2018, ktorým bol odvolací súd viazaný. Vo svojom predchádzajúcom rozhodnutí 7Co 616/2015 zo dňa 20.01.2016 odvolací súd síce pripustil dovolanie, nesprávne a nedostatočne však formuloval dovolaciu otázku zakladajúcu prípustnosť dovolania podľa vtedy účinného O. s. p. Po zrušení prvotného rozsudku dovolacím súdom však krajský súd už plne upustil od svojej pôvodnej právnej argumentácie a úvah a vyslovil iné právne závery, a to bez akejkoľvek zmeny skutkového či právneho stavu veci a obsahu spisu.“*

Arbitrárnosť odôvodnenia rozsudku krajského súdu sťažovateľ odôvodnil tým, že *„odvolací súd sa venoval skôr právnej teórii a vede“*.

Aj vo vzťahu k rozsudku okresného súdu sťažovateľ tvrdí, že súd (vrátane krajského súdu) k podstatnej skutkovej otázke nevedel zaujať relevantné a presné stanovisko. V ďalšej časti sťažovateľ kritizoval vyhodnotenie jednotlivých vykonaných dôkazov. Sťažovateľ zopakoval argumenty o tom, že podľa jeho názoru sa byt stal vecou v právnom zmysle až po právoplatnosti rozvodu, a teda ho nebolo možné nadobudnúť do bezpodielového spoluvlastníctva. Uviedol, že so žalovanou (bývalou manželkou) nadobudli povalový priestor, ale byt vznikol až na základe stavebných prác po rozvode.

5. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ uviedol, že *„odmietnutie opravného prostriedku (riadneho či mimoriadneho) bez zákonného dôvodu je vždy odňatím možnosti konať pred súdom a porušením práva na spravodlivý proces“*. V tejto súvislosti sťažovateľ uviedol, že prípustnosť dovolania vyvodil z § 420 písm. f) a § 421 ods. 1 písm. b) CSP. Vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b) CSP konkretizoval otázky, od vyriešenia ktorých záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktoré v praxi dovolacieho súdu ešte neboli riešené, takto: *«hmotnoprávnej otázky času a spôsobu nadobudnutia vlastníckeho práva k vstavbe (bytu), t. j. či k nadobudnutiu vlastníckeho práva dochádza už*

momentom zápisu zmluvy o vstavbe bytu do katastra nehnuteľnosti podľa § 21 ods. 1, 3 zákona č. 182/1993 Z. z. dochádza k nadobudnutiu vlastníctva k nehnuteľnej veci, ktorá sa následne „pretransformovala“ na byt, alebo k nadobudnutiu vlastníckeho práva dochádza až zhotovením tohto bytu

- v otázke formy spoluvlastníckeho práva k bytu (vstavbe) vzniknutého zhotovením až po rozvode manželov, t. j. či ide o režim spoluvlastníctva podielového alebo bezpodielového

- v otázke podmienok záväznosti rozhodnutí správneho orgánu pre súd v totožnej veci týkajúcej sa strán sporu, ktoré si pritom navzájom odporujú.»

6. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd o jeho ústavnej sťažnosti rozhodol nálezom: „Základné právo sťažovateľa... na súdnu a inú právnu ochranu zaručené podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základné právo na spravodlivý súdny proces zaručené podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 18C 394/2012 zo dňa 09.07.2015, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co 95/2018 zo dňa 27.06.2018 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 198/2019 zo dňa 29.04.2020 porušené bolo.

2. Rozsudok Okresného súdu Žilina sp. zn. 18C 394/2012 zo dňa 09.07.2015, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 7Co 95/2018 zo dňa 27.06.2018 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo 198/2019 zo dňa 29.04.2020 sa zrušuje a vec sa vracia Okresnému súdu Žilina na ďalšie konanie a rozhodnutie.

3. Okresný súd Žilina, Krajský súd v Žiline a Najvyšší súd Slovenskej republiky sú povinní... trovy konania.“

II.

Relevantná právna úprava

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

9. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

10. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Ústavný súd v súlade so svojou ustálenou judikatúrou konštatuje, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru sú obdobné záruky, že vec bude spravodlivo prerokovaná nezávislým a nestranným súdom postupom ustanoveným zákonom. Z uvedeného dôvodu v týchto právach nemožno vidieť podstatnú odlišnosť (II. ÚS 27/07).

11. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

12. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,

- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Ústavnoprávne východiská v judikatúre ústavného súdu a samotné posúdenie vecí ústavným súdom

13. Sťažovateľ porušenie základného práva na súdnu ochranu (čl. 46 ods. 1 ústavy) a práva na spravodlivý proces (čl. 6 ods. 1 dohovoru) vníma predovšetkým vo výsledku konania pred všeobecnými súdmi, a teda, že jeho žaloba bola okresným súdom zamietnutá, čo následne napadnutým rozsudkom krajský súd potvrdil. Nespokojnosť s výsledkom konania sťažovateľ prejavil najmä v súvislosti s vyhodnotením dôkazov (ktorého výsledkom bolo určenie momentu vzniku bytu ako veci) a práve tento postup kritizuje. Okrem toho sťažovateľ za porušenie označených práv považuje aj nedostatočné odôvodnenie jednotlivých napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľ namietal postup, ktorým bolo jeho dovolanie odmietnuté bez meritórneho prieskumu.

III.1 K namietanému porušeniu práv rozsudkom okresného súdu

14. Ústavnú sťažnosť proti napadnutému rozsudku okresného súdu vo vzťahu k namietanému porušeniu práv je potrebné odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci ústavného súdu podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Ako to z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, keď o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné sudy.

15. Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu právam sťažovateľa podľa ústavy

a dohovoru mal krajský súd v rámci odvolacieho konania. Tým je zároveň v uvedenom rozsahu vylúčená právomoc ústavného súdu.

III.2 K namietanému porušeniu práv rozsudkom krajského súdu

16. Podľa § 124 poslednej vety zákona o ústavnom súde ak bol vo veci podaný mimoriadny opravný prostriedok, lehota na podanie ústavnej sťažnosti vo vzťahu k rozhodnutiu, ktoré bolo mimoriadnym opravným prostriedkom napadnuté, začína plynúť od doručenia rozhodnutia o mimoriadnom opravnom prostriedku. Vzhľadom na to, že najvyšší súd neskúmal dovolanie sťažovateľa z hľadiska predmetu sporu, ale len vo vzťahu k splneniu podmienok prípustnosti dovolania, pristúpil ústavný súd aj k prieskumu rozsudku krajského súdu.

V rámci predbežného prerokovania tejto časti ústavnej sťažnosti ústavný súd so zreteľom na sťažovateľom uplatnenú argumentáciu konštatuje, že ústavná sťažnosť je v tejto časti zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť vtedy, ak namietaným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (porov. napr. I. ÚS 105/06, II. ÚS 66/2011, III. ÚS 155/09.)

17. V genéze konania o určenie výlučného vlastníctva sťažovateľa ústavný súd pripomína, že napadnutý rozsudok krajského súdu je v analyzovanej veci v poradí druhým. V rozsudku (v poradí prvom) krajského súdu sp. zn. 7 Co 616/2015 z 20. januára 2016 (ďalej len „prvý rozsudok krajského súdu“) vydanom ešte za účinnosti Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) bolo vo výroku pripustené dovolanie a nastolená

otázka, «či už momentom zápisu tejto zmluvy (o vstavbe, pozn.) do katastra nehnuteľností... došlo k nadobudnutiu vlastníctva k veci, ktorá sa následne „pretransformovala“ na byt.».

Najvyšší súd na podklade dovolania sťažovateľa tento prvý rozsudok krajského súdu uznesením sp. zn. 5 Cdo 89/2017 z 31. januára 2018 (ďalej len „prvé uznesenie najvyššieho súdu“) zrušil z dôvodu, že „*Pokiaľ odvolací súd mal za to, že pre rozhodnutie sporu bola kľúčová otázka posúdenia zmluvy o vstavbe bytu z roku 1999 a jej účinkov z hľadiska vzniku vlastníckeho práva strán sporu k bytu, potom bolo nevyhnutné, aby z právneho hľadiska dal na túto otázku relevantnú odpoveď. Keďže tak neurobil, nie je zrejmé, k akému z viacerých možných záverov sa priklonil a z akých dôvodov.*“.

18. Po vrátení veci najvyšším súdom na ďalšie konanie krajský súd rozhodol v poradí druhým rozsudkom, ktorým opäť potvrdil rozhodnutie okresného súdu o zamietnutí žaloby. Pokiaľ sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta hodnotenie skutkových záverov a vykonaných dôkazov, ústavný súd konštatuje, že týmito (identickými) argumentmi sa zaoberal krajský súd v prvom rozsudku a tiež najvyšší súd v uznesení, ktorým prvý rozsudok krajského súdu zrušil, avšak túto časť sťažovateľovej argumentácie nevyhodnotil ako takú, ktorá by opodstatňovala pripustenie dovolania z dôvodu vady zmätočnosti. Keďže sťažovateľ na túto časť nastolených námietok už niekoľkokrát dostal relevantné odpovede, ústavný súd nepovažoval za účelné sa k nim opätovne vyjadrovať.

19. V časti sťažovateľovej argumentácie, v ktorej tvrdil, že krajský súd sa v otázke vyriešenia vplyvu zmluvy o vstavbe bytu, jej zápisu do katastra nehnuteľností a reálneho vzniku bytu, odchyľil od právne záväzného názoru najvyššieho súdu bez adekvátneho vysvetlenia, ústavný súd poukazuje na časť odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu, podľa ktorého: „*Predmetom konania však je určenie, že žalobca je výlučným vlastníkom sporného bytu, preto ak by aj touto skutočnosťou malo byť preukázané, že byt nemôže byť v BSM účastníkov, ale v ich podielovom spoluvlastníctve, táto skutočnosť pre posúdenie dôvodnosti nároku nie je dôležitá. Právne významné bolo zistenie, že aj v čase po rozvode manželstva účastníkov, keď ich vzťahy boli narušené, podávali návrh na vklad vlastníckeho (spoluvlastníckeho) práva k spornému bytu obaja... Žalobca nerozporoval, že skutočne k takému podaniu návrhu došlo.*“ Z citovanej časti odôvodnenia

napadnutého rozsudku krajského súdu jednoznačne vyplýva, že otázka posúdenia vzniku vlastníckeho práva ako takého, či už momentom zmluvy o vstavbe, alebo zápisom do katastra nehnuteľností, nebola z právneho hľadiska pre určenie výlučného vlastníctva sťažovateľa právne významná.

Z tohto pohľadu sa potom dá čiastočne súhlasiť so sťažovateľom, že krajský súd nad rámec predostrel právny rozbor a svoj právny názor a uviedol: «... *vlastnícke právo k bytu, ktorý vznikol na základe stavby, nevzniká uzavretím zmluvy o stavbe a jej „zápisom“ do katastra nehnuteľností, ale na základe vzniku bytu ako veci, t. j. ak je tento v takom štádiu rozostavanosti, že možno určiť, že je zrejmé jeho stavebno-technické a funkčné usporiadanie.*» Na druhej strane však treba tento rozbor vnímať v rámci predchádzajúceho konania, resp. záverov vyslovených v prvom, zrušujúcom uznesení najvyššieho súdu, ale najmä z pohľadu skutočného sporu medzi stranami, a to vyporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov.

20. Ústavný súd na základe uvedených záverov v tejto časti uzatvára, že krajský súd sa riadne vysporiadal s námietkami sťažovateľa. *Záverý krajského súdu sú v napadnutom rozsudku zdôvodnené riadne a presvedčivo, napadnutý rozsudok nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti ani arbitrárnosti. Ústavný súd vzhľadom na všetky okolnosti prejednávanej veci, s poukazom na rozsudok okresného súdu a opakovanie námietok sťažovateľa nepovažuje postup ani rozsudok krajského súdu za taký zásah do práv sťažovateľa, ktorý by bol z ústavného hľadiska neospravedliteľný a neudržateľný.*

III.3 K namietanému porušeniu práv uznesením najvyššieho súdu

21. Vo vzťahu k uzneseniu najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, ústavný súd poukazuje na svoj ustálený právny názor, v zmysle ktorého posúdenie podmienok dovolacieho konania patrí v zásade do právomoci dovolacieho súdu (m. m. II. ÚS 324/2010, I. ÚS 593/2017).

22. Najvyšší súd ustálil, že sťažovateľ dovolanie podľa § 420 písm. f) CSP odôvodnil porušením postupu podľa § 118 ods. 2 OSP pred okresným súdom (povinnosť súdu

oboznámiť účastníkov o sporných a nesporných skutočnostiach a s predbežným náhľadom na vec). V tejto súvislosti odkázal najvyšší súd na prvé uznesenie najvyššieho súdu, ako aj na rozhodnutie najvyššieho súdu vo veci sp. zn. 6 Cdo 54/2018 a dovolanie sťažovateľa v tejto časti podľa § 447 písm. c) CSP odmietol.

23. Vo vzťahu k dovolaniu podanému podľa § 421 ods. 1 písm. b) CSP najvyšší súd uviedol v nadväznosti na tvrdenie krajského súdu o tom, že vlastnícke právo k bytu nevzniká uzatvorením zmluvy o vstavbe a jej zápisom do katastra nehnuteľností, ale až vznikom bytu ako veci, uviedol: „*Celkové vyústenie vyššie uvedeného právneho záveru odvolacieho súdu je v okolnostiach posudzovanej veci správne, ale iba za podmienky rešpektovania reálneho predmetu sporu, ktorým je konanie o vyporiadanie BSM...*“

V súvislosti s ďalšími otázkami nastolenými sťažovateľom v dovolacom konaní najvyšší súd uviedol: „*Predmetná žaloba bola zamietnutá, resp. toto rozhodnutie bolo potvrdené z dôvodu, že nie zápis zmluvy o vstavbe do katastra nehnuteľností, ale dostatočné štádium rozostavanosti bytu bolo určujúce pre posúdenie vlastníckeho práva. Právnou otázkou od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu, bola teda iná otázka...*“

Napokon najvyšší súd uzavrel, že otázka rozhodnutí správneho orgánu v totožnej veci týkajúcej sa strán sporu, ktoré si navzájom odporujú, má povahu skutkovej otázky. Na podklade hodnotenia jednotlivých sťažovateľom nastolených otázok najvyšší súd v tejto časti dovolanie sťažovateľa odmietol podľa § 447 písm. f) CSP.

24. Najvyšší súd ako súd dovolací v napadnutom uznesení jasne a zrozumiteľne vyjadril dôvody, pre ktoré dovolanie sťažovateľa odmietol. Z obsahu napadnutého uznesenia vyplýva, že najvyšší súd preskúmal rozsudky okresného súdu a krajského súdu, ako aj im predchádzajúce rozhodnutia a v nadväznosti na sťažovateľom uplatnené dovolacie dôvody ich riadne vyhodnotil.

Právny záver najvyššieho súdu v napadnutom uznesení nevykazuje znaky arbitrárnosti, zjavnej neodôvodnenosti či svojvôle, čo by bolo možné konštatovať len v prípade, ak by sa natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení zákona, že by tým poprel jeho účel a význam (m. m. III. ÚS 264/05, I. ÚS 23/2010).

25. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého uznesenia a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny názor svojim vlastným. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

26. Vzhľadom na uvedené nemožno považovať odmietnutie dovolania sťažovateľa za zjavne arbitrárne alebo ústavne neudržateľné, a preto ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa pre zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde aj v časti, v ktorej smeruje proti uzneseniu najvyššieho súdu.

27. V závere ústavný súd predostiera, že nie je jeho úlohou perfekcionisticky „prerábať“ konanie pred všeobecnými súdmi, a to aj keby k nim urobeným čiastkovým procesným úkonom mal výhrady. Úlohou ústavného súdu je ochraňovať ústavnosť (nie „obyčajnú“ zákonnosť) konania pred všeobecnými súdmi, a preto je povinnosťou ústavného súdu rozlišovať medzi prípadmi, keď procesný postup priečiaci sa zákonu zároveň vyústí do protiústavnosti a nespravodlivosti konania ako celku, a prípady, keď určitý procesný postup – hoci by ho aj bolo možné osamotene (inkontextuálne) hodnotiť, a to výlučne z formálneho pohľadu, ako postup *contra legem* – protiústavnosť konania nezaloží (I. ÚS 76/2015).

28. *V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s napadnutými rozhodnutiami všeobecných súdov ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup konajúceho súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný*

súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05, II. ÚS 465/2017).

29. Keďže ústavný súd vzhľadom na uvedené nezistil žiadnu možnosť porušenia sťažovateľom označených práv, dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné z dôvodov podľa § 56 ods. 2 písm. a) a g) zákona o ústavnom súde odmietnuť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti
predseda senátu